

Vonnisnummer 2019/ 840
Rolnummer 18G011510
Systeemnummer 14RG39733
Repertoriumnummer
Notitienummer parket
Datum van uitspraak 15 maart 2019
Naam beklaagden

BESTUURLIJKE INLICHTING**Rechtbank van eerste aanleg
Oost-Vlaanderen,
afdeling Gent
strafzaken****Vonnis**

kamer G30v

Aangeboden op
Niet te registreren

Gezien de stukken van vervolging.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE tegen:

geboren op _____ te _____ wonende te _____

beklaagde

1062

De beklagde(n) om zijn/haar/hun verdediging voor te dragen en op conclusie van het openbaar ministerie het vonnis te horen uitspreken over volgende feiten:

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek;

A.

Bij inbreuk op de artikel 5, strafbaar gesteld door artikel 20§1 al 1 van het Decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, als verhuurder, als eventuele onderverhuurder of als persoon die een woning ter beschikking stelt, een woning die niet voldoet aan de vereisten en normen van artikel 5 rechtstreeks of via tussenpersoon verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld te hebben met het oog op bewoning, zoals gewijzigd door het Decreet van 29 maart 2013 houdende wijziging van diverse decreten wat de woonkwaliteitsbewaking betreft, vanaf 11.08.2013

in het pand gelegen te _____ kadastraal gekend als _____

geboren te _____, eigendom van van _____ op _____, wonende te _____

1. een ongeschikte woning nr. _____ te hebben verhuurd aan _____

te _____ In de periode van 01.09.2014 tot en met 13.11.2014 (st. 2, 5-7, 96-99)

2. een niet ongeschikte kamer nr. _____ te hebben verhuurd aan _____

te _____ in de periode van 01.09.2014 tot en met 13.11.2014 (st. 3, 6-7, 105-108)

3. een ongeschikte woning nr. _____ te hebben verhuurd aan _____

te _____ op 16.11.2017 (st. 174)

4. een woning nr. te hebben verhuurd aan , terwijl het gebouw 36 strafpunten had

te op 16.11.2017 (st. 173)

5. een kamer nr. te hebben verhuurd aan , terwijl het gebouw 36 strafpunten had

te op 16.11.2017 (st. 173)

6. een ongeschikte kamer nr. te hebben verhuurd aan

te op 16.11.2017 (st. 175)

7. een ongeschikte kamer nr. te hebben verhuurd aan

te op 16.11.2017 (st. 175)

8. een ongeschikte kamer nr. te hebben verhuurd aan

te op 16.11.2017 (st. 175)

9. een woning nr. te hebben verhuurd aan , terwijl het gebouw 36 strafpunten had

te op 16.11.2017 (st. 173)

10. een kamer nr. te hebben verhuurd aan , terwijl het gebouw 36 strafpunten had

te op 16.11.2017 (st. 173)

11. een ongeschikte kamer nr. te hebben verhuurd aan

te op 16.11.2017 (st. 176)

12. een kamer nr. te hebben verhuurd aan , terwijl het gebouw 36 strafpunten had

te op 16.11.2017 (st. 173)

13. een woning nr. te hebben verhuurd aan , terwijl het gebouw 36 strafpunten had

te op 16.11.2017 (st. 173)

PROCEDURE

1. De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De dagvaarding werd regelmatig betekend.

De dagvaarding werd ingeschreven op het kantoor rechtszekerheid te . Zij vermeldt de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp is van de tenlasteleggingen en identificeert de eigenaar ervan zoals voorgeschreven door de wetgeving inzake hypotheken.

Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

De beklaagde werd gedagvaard om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 21 september 2018.

De zaak werd voor behandeling uitgesteld naar de terechtzitting van 18 januari 2019.

2. De rechtbank aanhoorde op de terechtzitting van 18 januari 2019:

- de vordering van de wooninspecteur van Oost-Vlaanderen, vertegenwoordigd door meester , in de plaats van meester , beiden advocaat te ;
- de vordering van het openbaar ministerie, uitgesproken door mevrouw , substituut-procureur des Konings;
- de beklaagde, , in zijn middelen van verdediging, voorgedragen door hemzelf en bijgestaan door meester , advocaat te , die de opschorting van de uitspraak van de veroordeling vraagt;
- het negatief advies van het openbaar ministerie over de gevraagde opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

STRAFRECHTELIJK

A. DE FEITEN

1. Op 30 oktober 2014 werd de Wooninspectie ingelicht door een medewerkster van Dienst Wonen stad omwille van het feit dat de ombudsvrouw van stad diverse klachten ontving betreffende het pand . De beklagde is de volle eigenaar van dit pand.

Ingevolge deze melding voerde de Wooninspectie een controle uit op 13 november 2014.

Het pand betreft een gesloten bebouwing bestaande uit een gelijkvloers, een eerste verdieping en een tweede verdieping deels onder een zadeldak. Het pand omvat acht kamers, drie zelfstandige woningen en gemeenschappelijke ruimtes.

Het gebouw telde 3 strafpunten.

Er kon geen controle worden uitgevoerd in woning 1 (gelijkvloers – voorgevel), kamer 3 (gelijkvloers, aanbouw), kamer 4 (eerste verdieping voorgevel), kamer 5 (eerste verdieping achtergevel), kamer 6 (eerste verdieping, aanbouw), kamer 7 (eerste verdieping), kamer 9 (tweede verdieping, voorgevel), kamer 10 (tweede verdieping, achtergevel), woning 11 (eerste verdieping, aanbouw). Deze woning en kamers werden *niet ongeschikt* verklaard.

De gemeenschappelijke keukenfunctie behaalde 1 punt. Er werden 3 punten aangerekend voor de overschrijding van de bezettingsnorm van de gemeenschappelijke keuken-leefruimte.

Woning 2 behaalde 22 punten en is ongeschikt. Deze woning werd gehuurd door . Er werd een contract met de beklagde afgesloten voor 1 jaar, ingaand op 1 september 2014 met een huurprijs van 385 euro.

Kamer 8 behaalde 11 punten en is niet ongeschikt.

Het pand werd op 1 augustus 1996 opgenomen in het bestand van de geregistreerde kamerwoningen met 7 kamers en 7 bewoners. Op het ogenblik van de vaststellingen bleek het pand ingedeeld te zijn in 8 kamers en 3 zelfstandige woningen. Voor de opdeling van het pand naar een meergezinswoning werd nooit een stedenbouwkundige vergunning aangevraagd.

2. Op 18 december 2014 maakte de Wooninspectie haar herstellvordering aan het openbaar ministerie over.

Op 19 oktober 2015 meldde de raadsman van de beklagde dat stappen zouden ondernomen worden om een regularisatie-aanvraag in te dienen voor de huidige indeling van het pand en

de vereisten inzake woonkwaliteit. De plannen ter zake werden op 28 december 2015 overgemaakt aan de Wooninspectie. Op 19 mei 2016 richtte een e-mail aan de Wooninspectie dat een principiële aanvraag werd afgekeurd en nadien aangepast. Op 14 december 2016 werd gemeld dat de laatste huurder het pand verlaten had en de nodige werken in uitvoering waren.

De beklaagde werd herhaalde malen uitgenodigd voor verhoor doch daaraan kon niet worden voldaan aangezien hij toen in Zuid-Afrika woonde.

3. Op 1 september 2017 ontving de Wooninspectie een melding van herstel van de door de beklaagde aangestelde aannemer.

Op 16 november 2017 ging de wooninspectie ter plaatse om de nodige vaststellingen te verrichten.

Er werden nog steeds gebreken aan het gebouw vastgesteld met een totaal aan 36 strafpunten.

Woning 1 behaalde 43 strafpunten en is ongeschikt.

Woning 2 was niet toegankelijk maar was ongeschikt aangezien het gebouw 36 strafpunten had.

Kamer 3 was niet toegankelijk maar was ongeschikt aangezien het gebouw 36 strafpunten had.

Kamer 4 behaalde 45 strafpunten en is ongeschikt.

Kamer 5 behaalde 40 punten en is ongeschikt.

Kamer 6 behaalde 43 punten in is ongeschikt.

Woning 7 was niet toegankelijk maar was ongeschikt aangezien het gebouw 36 strafpunten had.

Kamer 8 was niet toegankelijk maar was ongeschikt aangezien het gebouw 36 strafpunten had.

Kamer 9 behaalde 55 strafpunten en is ongeschikt.

Kamer 10 was niet toegankelijk maar was ongeschikt aangezien het gebouw 36 strafpunten had.

Woning 11 was niet toegankelijk maar was ongeschikt aangezien het gebouw 36 strafpunten had.

Elke woning/kamer was op het ogenblik van de vaststellingen bewoond.

4. Op 8 augustus 2018 ontving de Wooninspectie vanwege de raadsman van de beklaagde een melding van herstel met de vraag de werken ter plaatse te controleren. Dit gebeurde op 17 september 2018 in het bijzijn van de raadsman van de beklaagde.

Na inspectie werd vastgesteld dat de gevel verweerd was ingevolge afbladderende verf en afbrokkelende bepleistering.

Woning 1, 2, 7, 11 behaalden 4 punten op het technisch verslag en werden niet-ongeschikt verklaard.

Studentenkamer 3 behaalde 29 punten op het technisch verslag en werd ongeschikt verklaard. Studentenkamer 4 behaalde 20 punten op het technisch verslag en werd ongeschikt verklaard. Studentenkamer 5 behaalde 11 punten op het technisch verslag en werd niet ongeschikt verklaard.

Studentenkamer 6 en 8 behaalden 14 punten op het technisch verslag en werd niet ongeschikt verklaard.

Studentenkamer 9 behaalde 20 punten op het technisch verslag en werd ongeschikt verklaard. In studentenkamer 10 werden geen gebreken vastgesteld, behoudens de punten aan het gebouw.

Studentenkamer 3, 6, 8 en woningen 1 en 7 werden niet bewoond op datum van het plaatsbezoek van de Wooninspectie.

Er werd tevens een inbreuk op artikel 6.1.1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening vastgesteld.

B. BEOORDELING

5. Op basis van de gegevens van het strafdossier waaronder de diverse vaststellingen van de Wooninspectie en de gevoegde foto's is gebleken dat de ten laste gelegde feiten, voorwerp van de tenlastelegging A.1 tot en met A.13 bewezen zijn voor de beklaagde met dien verstande dat de beklaagde wat betreft de tenlasteleggingen A.1 en A.2 vrijgesproken dient te worden voor de periode van 1 september 2014 tot en met 12 november 2014.

Uit het verhoor van blijkt immers dat de woning bij aanvang van de huur (1 september 2014) in orde was en ook in het huurcontract werd geen melding gemaakt van gebreken. Ook maakte enkel melding van het feit dat er weinig water uit de douche kwam en ook het huurcontract maakt verder geen melding van essentiële gebreken.

Ten onrechte stelt de verdediging van de beklaagde dat de feiten onder de tenlastelegging A.2 niet bewezen zijn om reden dat de kamer (nr. 8) niet ongeschikt werd verklaard. Voor het bestaan van een strafrechtelijke inbreuk op de Wooncode is er immers geen overschrijding van een minimum aantal strafpunten vereist.

Het volstaat dat er maar één gebrek, zijnde één strafpunt zoals in onderhavige zaak, wordt vastgesteld. Vanaf dat ogenblik beantwoordt de woning niet meer aan de vereisten van artikel

5 §1 van de Vlaamse Wooncode dat stelt dat elke woning moet voldoen aan de elementaire veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsvereisten die door de Vlaamse Regering nader in artikel 5 worden bepaald.

Elke schending, hoe miniem ook, van de kwaliteitsnormen is strafbaar (zie tevens arrest Ryckoort, Hof van Beroep te Gent 4^e kamer dd. 26 maart 2013 en gevoegd met stuk 1 van de Wooninspectie).

De overige tenlasteleggingen werden ten andere niet betwist door de beklaagde noch in zijn conclusies noch tijdens de behandeling van de zaak op de terechtzitting van 18 januari 2019.

6. De argumentatie van de beklaagde in zijn besluiten dat hij omwille van zijn verblijf in het buitenland volmacht gaf aan [redacted] en nadien aan zijn ex-vrouw [redacted] om zijn belangen waar te nemen wat betreft de opvolging van de vastgestelde kwaliteitsproblemen aan het pand, maar zij dit niet ter harte namen, kan de beklaagde evenwel niet verschonen.

Voor wanbedrijven die in bijzondere wetgevingen werden opgenomen, zoals het geval is voor de Vlaamse Wooncode, is minstens onachtzaamheid vereist doch dit volstaat. De beklaagde diende derhalve reeds bij aanvang van het verhuren of ter beschikking stellen van woningen en kamers in het pand ervoor te zorgen dat deze te allen tijde conform van de Vlaamse Wooncode waren.

Ook het loutere feit dat hij destijds in het bezit was van een conformiteitsattest, kan hem niet verschonen nu dergelijk attest geenszins de latere door de Wooninspectie vastgestelde tekortkomingen dekt.

7. Evenzeer ten onrechte stelt de beklaagde in zijn syntheseconclusies op pagina 14 dat er sprake is van een schending van de rechten van verdediging omdat de Wooninspectie nagelaten zou hebben het tweede verslag van 16 november 2017 schriftelijk aan hem ter kennis te brengen. Hiermee zou het administratief beginsel van behoorlijk bestuur geschonden zijn.

Uit stuk 119 van het strafdossier blijkt dat de beklaagde reeds op 18 december 2014 kennis kreeg van de herstellvordering van het agentschap inspectie RWO. Zijn raadsman contacteerde vervolgens reeds op 12 februari 2015 het agentschap om te melden dat zijn cliënt in het buitenland verbleef. De beklaagde werd vervolgens op 28 februari 2015 uitgenodigd voor verhoor waarop zijn raadsman terug contact opnam met de inspectie op 3 maart 2015 om te melden dat de beklaagde nog tot 30 juni 2015 in het buitenland verbleef.

De beklaagde was er derhalve zeer goed op de hoogte van dat lastens hem een opsporingsonderzoek liep en hij zich strafrechtelijk diende te verantwoorden. Ook op 6 juli

2017 werd de beklaagde door de Wooninspectie schriftelijk aan de herstellvordering herinnerd en werd hij uitgenodigd om spontaan contact met hen op te nemen bij het wegwerken van de gebreken.

Het gegeven dat de beklaagde op 16 november 2017 geen schriftelijke kennis van het verslag van de Wooninspectie zou gekregen hebben is geenszins relevant. Uit stuk 171 van het strafdossier blijkt immers dat de destijds volmachtdrager van de beklaagde () aanwezig was bij deze hercontrole. De hercontrole gebeurde derhalve tegensprekelijk zodat de beklaagde wel degelijk op de hoogte was van de resultaten van deze hercontrole.

Bovendien stelt de beklaagde zelf in zijn besluiten dat hij na 16 november 2017 zijn zaken beter had moeten opvolgen.

Op grond van deze overwegingen staat het dan ook vast dat de rechten van verdediging van de beklaagde niet geschonden zijn of dat er sprake is van enige schending van het beginsel van behoorlijk bestuur in hoofde van de Wooninspectie.

8. De rechtbank is verder niet gevat om uitspraak te doen over eventuele stedenbouwkundige inbreuken zodat de argumentatie van de beklaagde daaromtrent niet beantwoord hoeft te worden.

C. DE STRAFTOEMETING

9. De bewezen verklaarde feiten onder de tenlasteleggingen A.1 (wat betreft de datum van 13 november 2014), A.2 (wat betreft de datum van 13 november 2014), A.3 tot en met A.13 zijn de uitvoering van een zelfde strafbaar opzet zodat voor ze samen slechts één straf moet worden opgelegd.

Artikel 20, §1 van de Vlaamse wooncode werd met ingang van 11 augustus 2013 gewijzigd door het decreet van 29 maart 2013 houdende wijziging van diverse decreten wat de woonkwaliteitsbewaking betreft (BS 1 augustus 2013). Deze wijziging beoogde de integratie van het vroegere Kamerdecreet in de Vlaamse Wooncode. De feiten blijven ook na de bovenvermelde wetswijziging strafbaar op basis van artikel 20 Vlaamse Wooncode.

De beklaagde heeft zich ingelaten met het verhuren van woningen die niet voldeden aan de minimumkwaliteitsnormen.

De rechtbank houdt ook rekening met het gegeven dat de feiten werden gepleegd vanuit een winstoogmerk. De beklaagde heeft op deze wijze zijn eigen economisch belang gesteld boven het belang dat de gemeenschap heeft bij kwaliteitsvolle huurwoningen.

De op te leggen straf moet duidelijk maken dat de naleving van de regels ter bescherming van de woonkwaliteit ernstig genomen moet worden en dat de beklaagde zich niet ongestraft boven de wet kan stellen.

Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met de leeftijd van de beklaagde, die thans 64 jaar oud is, en zijn blanco strafrechtelijk verleden.

De beklaagde heeft gevraagd om hem de gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling te verlenen.

Ter zake bestaan er inderdaad gronden om de opschorting van de uitspraak van de veroordeling toe te staan. De openbare orde en de maatschappij zullen immers voldoende gevrijwaard worden door de hierna vermelde maatregel. De onderhavige beslissing staat de latere toepassing van een straf, ingeval van nieuwe delinquentie, niet in de weg.

De beklaagde voldoet aan de wettelijke voorwaarden om deze gunstmaatregel te kunnen krijgen en gaf ter zitting van 18 januari 2019 zijn instemming met deze maatregel.

10. De beklaagde moet een wettelijk verplichte bijdrage betalen voor de financiering van het "Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand" (artikel 4 § 3 en artikel 5 §§ 1 en 1 van de Wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand). Deze bijdrage bedraagt 20 euro.

De beklaagde moet ook een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken betalen (artikel 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken). Deze vergoeding bedraagt 53,58 euro.

D. DE HERSTELVORDERING

11. De wooninspecteur vordert dat het pand wordt aangepast naar een stedenbouwkundig vergunde toestand, dan wel dat het wordt gesloopt tenzij de sloop verboden is.

De wooninspecteur vordert de uitvoering van de werken binnen een termijn van 10 maanden na de uitspraak en dat voor het geval de veroordeling niet binnen de opgelegde termijn wordt uitgevoerd, de overtreder wordt veroordeeld tot een dwangsom van 150 euro per dag vertraging.

Zij vordert dat de rechter zou bevelen dat zij ambtshalve in het opgelegde herstel kan voorzien in het geval de overtreder in gebreke blijft de door de rechter bevolen werken zelf uit te voeren.

Zij vordert dat zij gemachtigd zou worden om de kosten, bedoeld in artikel 17bis, §2) Vlaamse Wooncode, te verhalen op de beklaagde.

Zij vordert eveneens de onmiddellijke uitvoerbaarheid.

12. De verantwoordelijkheid voor de melding van de uitvoering van een eventueel vrijwillig herstel ligt bij de overtreder. Behoudens bewijs van het tegendeel geldt alleen het proces-verbaal van uitvoering als bewijs van het herstel en van de datum van het herstel (artikel 20bis, §6 Vlaamse Wooncode).

Op 17 september 2018 controleerde de wooninspecteur het voorgehouden herstel en stelde vast dat er nog steeds gebreken waren. Er werden tevens stedenbouwkundige inbreuken vastgesteld.

13. De herstellordering werd afdoende gemotiveerd, is niet onredelijk en is op heden nog steeds actueel.

Het herstel zoals gevorderd door de wooninspecteur moet nog steeds worden bevolen.

14. De termijn van uitvoering van de herstelmaatregelen wordt bepaald op 10 maanden.

15. De beklaagde moet de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen tijdig bij aangetekende brief of bij afgifte tegen ontvangstbewijs op de hoogte brengen van de uitvoering van de opgelegde herstelmaatregel, waarna de wooninspecteur, na controle ter plaatse, een proces-verbaal van uitvoering opmaakt dat, behoudens bewijs van het tegendeel, geldt als bewijs van het herstel en van de datum van dit herstel (art. 20bis, §6, Vlaamse Wooncode).

16. Het opleggen van een dwangsom als drukkingsmiddel voor het uitvoeren van het bevolen herstel is eveneens noodzakelijk. Het bedrag ervan kan door de rechter bepaald worden zelfs zonder een specifiek gevorderd bedrag of hoger dan het gevorderde bedrag.

Het volstaat dat een dwangsom gevorderd wordt. Een dwangsom van 150 euro per dag moet worden opgelegd gelet op het talmen om over te gaan tot het herstel. Het bestuur heeft er namelijk belang bij dat de veroordeelde zelf de veroordeling tot het herstel nakomt gelet op de beperkte overheidsmiddelen, de zware procedure van aanbesteding en de lange tijd nodig voor een ambtshalve uitvoering. Tenslotte heeft de gemeenschap er baat bij dat dit ten spoedigste gebeurt. Een dwangsom is daartoe het meest efficiënte middel. Om dezelfde

redenen, en om te vermijden dat de beklaagde een financiële afweging zou maken tussen de kosten van het herstel en de dwangsommen, wordt geen maximumbedrag opgelegd.

17. De veroordeling tot herstel blijft de grondslag voor het verhaal op de beklaagde van de kosten van een eventueel ambtshalve herstel door de bevoegde overheid of voor een verhaal van herstellkosten die een nieuwe eigenaar in voorkomend geval zou moeten maken al gevolg van de door de beklaagde gepleegde feiten.

De beklaagde wordt tevens veroordeeld tot de eventuele herhuisvestingskosten en de kosten van artikel 17§2 van de Vlaamse Wooncode.

Zoals uit artikel 20bis §7 van de Vlaamse Wooncode volgt dient zowel de Wooninspecteur als het college van burgemeester en schepenen van de Stad te worden gemachtigd tot ambtshalve uitvoering.

18. Om verdere vertraging in de uitvoering van het herstel te vermijden, wordt het vonnis wat het woonherstel betreft uitvoerbaar bij voorraad verklaard.

BURGERRECHTELIJK

20. Ingevolge artikel 4 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering (VTSv) moet de rechtbank de burgerlijke belangen ambtshalve aanhouden.

Om deze redenen, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935;

art. 4 Wet van 17 april 1878 - Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;

art. 162, 182, 184, 185 §1, 189, 190, 191, 194, 195 Wetboek van Strafvordering;

art. 1, 2, 3, 7, 65, 100 Strafwetboek; alsmede de artikelen en wetsbepalingen aangehaald in de tenlasteleggingen, zoals hiervoor omschreven;

artikel 4 §3 Wet van 19 maart 2017;

art. 1 (§1, 1° en §2), 3, 5, 6 13 van de Wet van 29 juni 1964;

DE RECHTBANK, recht doende OP TEGENSPRAAK,

STRAFRECHTELIJK

Spreekt de beklagde vrij voor de tenlasteleggingen A.1 en A.2 wat betreft de periode van 1 september 2014 tot en met 12 november 2014.

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A.1 (enkel wat betreft 13 november 2014), A.2 (enkel wat betreft 13 november 2014), A.3 tot en met A.13, bewezen;

Gelast de **OPSCHORTING** van de uitspraak van de veroordeling ten voordele van gedurende een termijn van drie jaar vanaf heden.

HERSTEL

Beveelt dat | het pand gelegen te , kadastraal gekend als , dient af te breken, tenzij de sloop verboden is, dan wel moet worden hersteld conform een aan de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening vergunde toestand, onder verbeurte van een dwangsom van 150 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel lastens de veroordeelde ten voordele van de wooninspecteur.

Bepaalt de termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregel op 10 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis wordt uitgesproken.

Zegt voor recht dat de veroordeelde overeenkomstig art. 20bis, §6, Vlaamse Wooncode de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de stad onmiddellijk bij aangetekende brief of door afgifte tegen ontvangstbewijs op de hoogte moet brengen wanneer de opgelegde herstelmaatregelen vrijwillig werden of zullen zijn uitgevoerd.

Machtigt de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de stad om zelf het herstel uit te voeren indien de veroordeelde in gebreke blijft om dat te doen. Veroordeelt tot vergoeding van alle uitvoeringskosten in geval van ambtshalve uitvoering overeenkomstig art. 20bis, §7 Vlaamse Wooncode alsook de eventuele herhuisvestigingskosten en de kosten van artikel 17, §2 van de Vlaamse Wooncode.

Verklaart het vonnis wat betreft de herstellvordering uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande iedere voorziening.

Kosten

Veroordeelt de beklagde tot betaling van de bijdrage tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van 20 euro.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **vaste vergoeding** voor beheerskosten in strafzaken van 53,58 euro.

Veroordeelt de beklaagde tot de **gerechtskosten** voor het openbaar ministerie, begroot op 282,28 euro.

Stelt tevens vast dat deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijn door de thans in zijn hoofdfe bewezen verklaarde misdrijven.

BURGERRECHTELIJK

Houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan wat betreft de bewezen verklaarde tenlasteleggingen.

Aldus **gewezen en uitgesproken op de buitengewone openbare terechtzitting van 15 maart 2019**

waarbij de voorschriften vervat in artikel 195 Wetboek van Strafvordering zijn nageleefd.

Aanwezig:

voorzitter
substituut-procureur des Konings
griffier.